

Η αγάπη μακροθυμεί

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: [agiameteora.net](#)

Φωτο: [agiameteora.net](#)

Ενα από τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης εἶναι ἡ μακροθυμία. «Ἡ ἀγάπη μακροθυμεί», σαλπίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στον ὕμνο τῆς ἀγάπης (Α' Κορ. ιγ' 4).

Μακροθυμῶ σημαίνει καθυστερῶ νά ἐκδηλώσω τό θυμό μου, αναβάλλω νά ἐπιβάλω τήν τιμωρία, δίνω στους ἄλλους περιθώρια χρόνου νά διορθωθούν. Επίσης μακροθυμῶ σημαίνει ἔχω πλατιά καρδιά πού ὅλα τὰ χωράει, ἀνέχομαι τις ἀδυναμίες τῶν ἄλλων, δέν τούς κρατῶ κακία γιά τό κακό πού μοῦ ἔκαναν, τούς συγχωρῶ. Τέλος μακροθυμῶ σημαίνει ὑπομένω τυχόν αδικίες πού γίνονται σέ βάρος μου, ἔχω καρτερικότητα στις δυσκολίες τῆς ζωῆς.

Κατά συνέπεια μακρόθυμος εἶναι αὐτός πού δέν ἐκνευρίζεται μέ τό παραμικρό, δέν ἐξάπτεται στό λεπτό, δέν σπεύδει νά ἐπιβάλει κυρώσεις. Αὐτός πού φέρεται μέ μεγαλοψυχία, μέ ἀρχοντιά, μέ ἀνωτερότητα. Ὁ ἀνεκτικός, ὁ υπομονετικός, ὁ καρτερικός!

Στή ζωή παρουσιάζονται πολλά ἀπροσδόκητα γεγονότα. Ἀλλά δέν τὰ ἀντιμετωπίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μέ τόν ἴδιο τρόπο. Μέ διαφορετικό τρόπο τὰ ἀντιμετωπίζουν οἱ οξύθυμοι καί μέ διαφορετικό τρόπο οἱ μακρόθυμοι. Οἱ οξύθυμοι μέ τήν παραμικρή δυσκολία πού θά παρουσιαστεί στό δρόμο τους ἀγανακτοῦν καί θυμώνουν. Οἱ μακρόθυμοι συγκροτοῦν τό θυμό τους, γιά νά περάσει ἡ μπάρα καί νά ξεθυμάνει τό κακό. Οἱ οξύθυμοι μοιάζουν μέ καράβι πού ταξιδεύει στό ἀνοιχτό πέλαγος καί θαλασσοδέρνεται ἀπό τὰ κύματα τού θυμού καί τῆς οργῆς. Οἱ μακρόθυμοι μοιάζουν μέ καράβι πού εἶναι ἀγκυροβολημένο σέ ὑπήνεμο λιμάνι. Ἐκεῖ ὅλα εἶναι γαλήνια. Ἐπικρατεῖ ἡρεμία. Κι αὐτός «ἀπολαμβάνει εἰρήνην καί πλήθος εἰρήνης».

Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅτι, ὅπως ἕνας σπινθήρας, ὅταν πέφτει στή θάλασσα, σβήνει, ἐνώ τή θάλασσα καθόλου δέν τή βλάπτει, ἔτσι καί τὰ ἀπροσδόκητα τῆς ζωῆς, ὅταν πέφτουν στή μακρόθυμη ψυχή, ξεθυμαίνουν καί λησμονοῦνται, ἐνώ τή μακρόθυμη ψυχή καθόλου δέν τήν ταράσσουν. Ἀν ζημιώσεις τόν μακρόθυμο, προσθέτει, δέν σάλευσες τήν πέτρα. Ἄν τόν περιφρονήσεις, δέν ἔσεισες τόν πύργο. Ἄν τού ἐπιφέρεις κτυπήματα, δέν πλήγωσες τό διαμάντι. Γι' αὐτό ονομάζεται μακρόθυμος, ἐπειδή ἔχει μακρά καί μεγάλη ψυχή. Καθόσον τό μακρό λέγεται καί μεγάλο. «Καί γάρ μακρόθυμος διά τούτο λέγεται, ἐπειδή μακράν τινα καί μεγάλην

έχει ψυχὴν- τὸ γὰρ μακρὰν καὶ μέγα λέγεται» (ΕΠΕ 18α, 378).

“Ὅλες αὐτές οἱ νίκες τῆς μακροθυμίας ἐπιτυγχάνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαποῦν ἀληθινά. Διότι ἡ ἀγάπη πλατύνει τὴν καρδιά (Β' Κορ. ς' 11). Κι ὅταν πλατύνεται ἡ καρδιά, ὅλα μπορεῖ νά τὰ χωρέσει, καὶ τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα, καὶ τὰ χαροποιὰ καὶ τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγάπη δὲν ἀμνηστεύει τὰ λάθη τῶν ἄλλων, οὔτε ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν πνευματικὸ καταρτισμὸ τους. Ἐφαρμόζει μεθόδους αγωγῆς πού ἐπάνω στά πράγματα ἀποδεικνύονται ἀποτελεσματικότερες. Μιλάει τότε πού πρέπει καὶ λέει αὐτὰ πού χρειάζονται. Δίνει περιθώρια χρόνου στοὺς ἄλλους, γιὰ νά ἡρεμήσουν καὶ νά δεχθoύν σέ εὐθετότερο χρόνο τὴ συμβουλή ἢ τὴν τιμωρία. Ὑποδεικνύει τὰ λάθη τους χωρὶς νά τοὺς πληγώνει καὶ νά τοὺς ταπεινώνει. Τὴν ἁμαρτία τὴν ἀποστρέφεται, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς τοὺς συμπονεῖ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ εἰλικρινά. Θέλει τὸ καλὸ καὶ τὴ σωτηρία τους. Βοηθεῖ στὴ διόρθωσή τους.

Ἐπίσης ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη προλαβαίνει τις ἀναστατώσεις, σβῆνει τις φωτιές τοῦ μίσους καὶ εἰρηνεύει τὸ περιβάλλον τῆς. Οἱ ἄνθρωποι πού ἀγαποῦν ἀληθινὰ προσεύχονται θερμὰ γι' αὐτοὺς πού τοὺς λύπησαν. Κι ὅταν τοὺς συναντήσουν στὸ δρόμο, δὲν τοὺς κρατοῦν σέ ἀπόσταση, ἀλλὰ τοὺς χαιρετοῦν καλόκαρδα κι ἀπλώνουν τὸ χέρι τῆς συμφιλιώσεως. Φέρονται μὲ ἀνωτερότητα στοὺς ἄλλους, ἀκόμη κι ὅταν κακολογοῦνται κι ὅταν διαβάλλονται.

Ἀντιμετωπίζουν καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους τύπους ἀνθρώπων μὲ μεγαλοψυχία. Κατορθώνουν νά παραμένουν καὶ στις πιὸ ἀντίξοες συνθήκες ψύχραιμοι καὶ ἀτάραχοι. Χειρίζονται καὶ τις πιὸ δύσκολες ὑποθέσεις μὲ φρονιμάδα καὶ σύνεση. «Μακρόθυμος ἀνὴρ πολὺς ἐν φρονήσει» (Παρ. ιδ' 29).

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιτυγχάνουν ὄχι μόνο μὲ τις δικές τους δυνάμεις ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Μιμούνται τὸ αἰώνιο πρότυπό τους, τὸν Κύριο καὶ Θεό τους, ὁ Ὅποιος εἶναι «μακρόθυμος καὶ πολυέλεος» (Ψαλ. ρβ' 8). Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ δὲν «ἐπάγει οργὴν καθ' ἐκάστην ἡμέραν» (Ψαλ. ζ' 12). Μποροῦμε νά φανταστοῦμε τί θὰ γινόταν, ἂν μετὰ ἀπὸ κάθε παρεκτροπὴ τῶν ἀνθρώπων ἐπεφτε σάν κεραυνός ἢ τιμωρία; Δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νά σταθεῖ. Ἀλλὰ «μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, μὴ βουλόμενός τινος ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρήσαι» (Β' Πέτρ. γ' 9). Ἀναβάλλει τὴν τιμωρία, γιὰ νά μᾶς δώσει πίστωση χρόνου νά μετανοήσουμε. Γιατί τὸ κάνει αὐτό; Διότι μᾶς ἀγαπᾷ. Ἐμεῖς συνεχῶς τὸν παροργίζουμε ἁμαρτάνοντας κι ὁ ἅγιος Θεός «μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς» περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή μας.

Ἐφόσον ὁ ἅγιος Θεός μακροθυμεῖ στά δικά μας ἁμαρτήματα, νά μακροθυμούμε κι ἐμεῖς στις παρεκτροπές τῶν ἄλλων. Ἐφόσον ὁ ἅγιος Θεός περιμένει τὴ μετάνοιά μας, νά δίνουμε κι ἐμεῖς περιθώριο χρόνου στοὺς ἄλλους νά διορθώσουν τὰ λάθη

τους. Πόσο ωραίο πράγμα είναι νά μή θυμώνουμε, νά μήν άγανακτοϋμε, νά μήν έκδικούμαστε, άλλά νά «μακροθυμούμε πρός πάντας» (Α΄ Θεσ. ε΄ 14)! Ή μακροθυμία είναι θυσία εύπρόσδεκτη στόν Θεό. Άς τήν προσφέρουμε «εις οσμήν εύωδίας» (Εφ. ε΄ 2)

[http://agiameteora.net/index.php/geront ... CE%AF.html](http://agiameteora.net/index.php/geront...CE%AF.html) - See more at:
<http://www.filoumenos.com/forum/viewtopic.php?f=28&t=16703#sthash.9iqESFGc.dpuf>